

Kâbe'yi koruyordun arkadaşlarınla. Mekkeli Hüseyin bin Haşimi'nin adamları, gazyağı püskürtüp yaktilar karargâhınızı.

O gün Kâbe çevresinde kırbaçlayarak öldürdüler arkadaşlarını.

Nablus'u savunurken 21 yaşındaydın. 40 askerle işgalcinin koca tümenini durdurdun ve şehit düştünüz. Nabluslular işgalciye hiç, ama hiç direnmediler.

Tulkerim'e son saldırısıydı işgal koalisyonunun. Ordu komutanınız çekip gitti. Kalakaldın arkadaşlarınla; ama yılmadın 32 süvarilerle yürüdün geceleri; Halep sokaklarında İngiliz-Haşimi koalisyonuna karşı savaştın ve şehit düştün!

Der'a istasyonuna dek getirmiştin Amman'dan hastane trenini. Yaralı askerlere, kadınlara, çocuklara kıydı işgalcinin yandaşı, Faysal bin Haşimi'nin maşaları. Senin gırtlığına cembiye ile üşürdü şeyhin adamları.

Emir geldi payitahttan, silahlarınızı topladılar; ordunuzu dağıttılar. "Ya istiklal Ya Ölüm!" diyen sesi duydunuz. Aç, susuzdunuz; bir köye yaklaştınız Bursa ovasında. "Yunanla başımızı derde sokacaksınız" diyen köylüler sopalarla saldırdılar.

Manisa'da direnelim diye konuşurken taşladılar sizi, padişah yanlıları!

Durdurmak için işgalciyi gönüllü gençleri topladın. "İslama ve padişahımıza karşı mı çıkıyorsunuz?" diyen Buldan'ın mollaları dağıttılar gönüllüleri. Aynı mollalar papazlarla kol kola verip karşıladılar Yunanlı kumandanı ve teslim ettiler kasabalarını.

Sen aldırmadın Teğmen; "Ya İstiklal Ya Ölüm" çağrısına uyup kurtardın teslim olanları bile!

*

Kumandanların selama durdular Amerikan zırhlıları 1947'de Boğaziçi'ne girerken, senin için yandı! Öğrenci kardeşlerine çevirttiler namlunu. "Ya İstiklal Ya Ölüm" diyerek ters astın tüfeğini. İşkenceye çektiler seni, yabancı devlete "biat

” etmedin diye!

Zincirle dövdürdüler Doğulu onbaşıya Metris hapisanesinde. İçine gömüp onur yaranı, “Ya İstiklal Ya Ölüm” diye diye dayandın.

Müttefik diye ezberlettikleri emperyalisti gördün sınır boylarında sana mermi yağdıranlara gökten yardım paketi atarken. Müttefikin kalleşliğini anlatmaya çalıştın paşalara, işaret koydular siciline!

*

Acı acı anımsıyorsun şimdi; Harb Okulunu bitirdiğin günü:

Yoklamada numaran okununca arkadaşların gibi sen de bağırmıştın, “Burada!” diye.

“1283” dendiğinde hep birden haykırmıştınız; “İçimizde!” diye.

“1283”ün “Ya İstiklal Ya Ölüm!” diyen sesi, seni bırakmadı her nereye gitsen!

Paşalar güvendi, sen güvenmedin emperyalist müttefikin gücüne!

Gün oldu; içindeki “1283”ü dışa vurdun! İşte ne olduysa o yüzden oldu ve bir kere daha zindandasın.

*

1918'de Mekke'de sırtına inen kırbaç...

Der'a istasyonunda boğazını kana boyayan Arap cembiyesi...

Kurtarmak istediklerinin sırtını karartan sopaları...

Ellerin kelepçeliyken baldırlarını yaran onbaşının zinciri...

“Amerika ile ilişkilerimiz ortak değerlere dayanır” diyen paşanın gülümsemesi...

Hayır, bunlar değil içini kavuran!

Boğazına düğümlenen o ses yakıyor göğsünün sol yanını!

Her türlü ihanete karşın seni ayakta tutan, taş duvarları delip soğuk odalara ulaşan o ses hala “Ya İstiklal Ya Ölüm” diyor ve fısıldıyor sana:

“Nihayetinde vatana olan namus borcumuzu ödedik!”

Öyleyse sen de dayanmalısın, çünkü insanlık tarihinin her sayfasında yazılıdır:

“Kahramanlar acı çeker!”

[Mustafa YILDIRIM](#) / [7 Aralık 2012](#)